

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania E. Sp. z o.o. z siedzibą w S.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Jaśle
z udziałem P. D.
o ustalenie właściwego ustawodawstwa,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 18 lutego 2026 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się Spółki od wyroku Sądu Apelacyjnego
w Rzeszowie z dnia 13 maja 2025 r., sygn. akt III AUa 794/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od skarżącego na rzecz organu rentowego kwotę
240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, wyrokiem z dnia 13 maja 2025 r., oddalił apelację odwołującą się E. Sp. z o.o. w S. (dalej jako płatnik składek) od wyroku Sądu Okręgowego w Krośnie z dnia 27 września 2023 r., oddalającego odwołanie płatnika składek od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Jaśle z dnia 6 kwietnia 2020 r. (oraz 9 marca 2021 r.), stwierdzających, że zainteresowany P. D. nie podlega ustawodawstwu polskiemu w okresie od 2 października 2018 r. do 20 września 2019 r., ze względu na podleganie ustawodawstwu niemieckiemu,

wycofując jednocześnie zaświadczenie A1, potwierdzające, że w tym okresie zastosowanie znajdowało ustawodawstwo polskie.

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, że poczynione w sprawie ustalenia faktyczne nie pozwoliły na stwierdzenie, aby w okresie objętym zaskarżoną decyzją płatnik składek prowadził jakąkolwiek znaczącą dochodowo działalność gospodarczą na terenie Polski ani aby zainteresowany wykonywał również pracę w Polsce. W konsekwencji zainteresowany nie spełniał warunków podlegania ustawodawstwu polskiemu na podstawie art. 13 ust. 1 oraz art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004, a zatem powinien podlegać ustawodawstwu miejsca rzeczywistego wykonywania pracy (art. 11 ust. 3a tego rozporządzenia) czyli w tym wypadku ustawodawstwu niemieckiemu.

Płatnik składek zaskarżył powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości, domagając się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania oraz zasądzenia od organu rentowego na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odwołano się do podstawy z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. (skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona). W ocenie skarżącego, za wystąpieniem tej podstawy przedsądu przemawia bezpodstawne niezastosowanie właściwych przepisów oraz niewłaściwe zastosowanie takich przepisów, które w ustalonym stanie faktycznym nie powinny znaleźć zastosowania, konsekwencją czego było pozbawienie zainteresowanego prawa do ubezpieczenia społecznego w Polsce, chociaż jako pracownik podmiotów mających siedzibę w Polsce podlegał on ustawodawstwu polskiemu, a podstawą prawną rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie powinny być przepisy art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do jej merytorycznego rozpoznania. W tej sprawie wypowiedział się już Sąd Najwyższy (zob. postanowienia: z dnia 16 października 2024 r., III USK 131/24; z dnia 13 marca 2025 r., III USK 31/24; z dnia 17 czerwca 2025 r., III USK 36/25; wyrok z dnia 14 maja 2025 r., III USKP

34/25). Już na podstawie przywołanych judykatów można stwierdzić, że skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący trafnie opisuje na czym polegać powinna oczywista zasadność skargi kasacyjnej, jednak w dalszej warstwie dość swobodnie odnosi się do tych wymagań. Po pierwsze, o oczywistości skargi nie decydują argumenty zawarte w jej podstawach; po drugie, nie podnosi kwalifikowanych, widocznych na pierwszy rzut oka, uchybień Sądu drugiej instancji. Po trzecie, jego spojrzenie na problem wynika z odmiennego postrzegania okoliczności faktycznych, skoro oczywistej zasadności naruszenia powołanych w podstawach skargi przepisów prawa materialnego upatruje się w ich niezastosowaniu do okoliczności niniejszej sprawy. Tymczasem w postępowaniu kasacyjnym wiążące były ustalenia zaskarżonego wyroku, że w spornym okresie zainteresowany wykonywał pracę najemną w jednym tylko państwie członkowskim, tj. w Niemczech, który ponadto nie prowadził na terenie Polski „znaczej działalności”. Skarżący w istocie kwestionuje więc dokonaną przez Sąd ocenę dowodów i wynikające z niej ustalenia faktyczne, co zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. uchyla się spod kontroli kasacyjnej i w żadnej mierze nie świadczy o tym, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Gwoli ścisłości należy zaznaczyć, że zasadności skargi kasacyjnej nie świadczy wyrok Sądu Najwyższego (np. z dnia 18 czerwca 2024 r., III USKP 20/24), gdyż podstawą uwzględniania skargi w cytowanej sprawie był brak odniesienia się do oceny skutków wynikających z art. 13 ust.1 lit. b (ii) rozporządzenia nr 883/2004, a w przedmiotowej sprawie ten wątek został wyjaśniony.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji. O kosztach orzeczono w myśl art. 98 § 1 w związku z art. 398²¹ k.p.c.

AGM

[a.ł.]

